

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

4. rész

**3. fejezet:
Reinhard Heydrich**

***A legnagyobb odaadása az, hogy szembenéznek a kockázattal és a veszéllyel,
és kockáztatják a halált."***

Friedrich Nietzsche
"Az önmeghaladásról", második rész, *Így szólt Zarathustra*

Elmondható, hogy Németország nemcsak a második világháborút veszítette el, mielőtt az elkezdődött volna, hanem már 1931-ben, két évvel Hitler kancellárrá választása előtt, amikor még a hatalomért küzdött. Abban az évben Hans-Thilo Schmidt, egy bukott szappangyár-tulajdonos, bátyja, Rudolf révén, aki akkoriban a jelzőhadtest főnöke volt, kisebb pozíciót szerzett a német hadsereg *Chiffrierstelle-jénél*, vagyis a "Cypher Office"-nál. A *Chiffrierstelle* kriptográfusai ekkorra, közel tíz évnyi intenzív munka után, tökéletesítették egy olyan kódgépet, amely messze megelőzte minden addig feltalált titkosító eszközt. Az *Enigma* néven ismert

eszköz megőrizte a német katonai parancsok titkosságát minden külső olvasási kísérlettől.

Novemberben Schmidt a belgiumi Verviers-ben lévő Grand Hotelbe ment. Ott 10 000 márkáért (mai pénzben kifejezve kb. 30 000 dollár) átadta az *Enigma* titkos működését felfedő bizalmas dokumentumokat egy francia titkosügynöknek. "Schmidt árulásának köszönhetően" - írja Simon Singh a kriptóanalízis történetében - "a szövetségesek számára most már lehetővé vált a német katonai Enigma-gép pontos másolatának elkészítése" (146). A kódolt üzeneteit végül feltörő műveletet a brit titkosszolgalat ügynökei "ultratitkoscént" emlegették. Egy apolitikus árulónak köszönhetően, aki készpénzért elárulta hazáját, egy világ véget érhetett. De még az *Ultra* sem volt elég ahhoz, hogy a szövetségesek megnyerjék a háborút, különösen a tengeren, ahol a *Kriegsmarine* kódjai még mindig ellenálltak a dekódolásnak. 1943 elején azonban a britek elfogtak egy tengeralattjárót, amelynek kódjának egy része még mindig a fedélzetén volt. Az *Abwehr* (német katonai hírszerzés) árulói a többit is megszerezték, és a tengeralattjáró-hadjárat hirtelen összeomlott. A Királyi Haditengerészet és az Amerikai Haditengerészet romboló kapitányai ismerték az összes német tengeralattjáró hollétét, és könyörtelenül mélységi töltéseket hajtottak végre rajtuk.

A második világháború e döntő fordulópontjához vezető események a Harmadik Birodalom két kevésbé ismert személyisége között zajló titkos küzdelemmel kezdődtek: Wilhelm Canaris és Reinhard Heydrich között. Ironikus módon mindkét férfi régi barát volt. Heydrich, az SS *Sicherheits Dienst* [az SD] (SS Biztonsági Szolgálat) vezetője, az 1920-as években Canaris alatt szolgált a haditengerészetnél, és korábbi felettese 1935-ben az *Abwehr* főnöki posztjára emelkedett. A következő évben Heydrich lett a *Gestapo* (*Geheime Staatspolizei*, az Állami Titkosrendőrség, az FBI vagy a Scotland Yard megfelelője) vezetője. Feladata volt a kémek és árulók felkutatása, miközben az ellenséges országokban a kémkedést támogatta. Ezek a feladatok általában az *Abwehr* hatáskörébe tartoztak, egy állítólag politikamentes, szigorúan katonai problémákkal foglalkozó szervezethez. De az S.D.-re szükség volt az ideológiai ellenfelek - mind a külföldiek, mind a belföldiek - ellen, akik a nemzetiszocializmus megsemmisítésére törekedtek minden lehetséges eszközzel. Heydrich zseniálisnak bizonyult e láthatatlan ellenségek legyőzésében, és nagymértékben képes volt a titkos hírszerzési technológia hatékonyságát semmissé tenni azáltal, hogy gyorsan felkutatta a kémeket és árulókat, akik Angliának az *Ultrát* működtető létfontosságú információkat szolgáltatták.

Nem volt kevésbé sikeres a támadó titkos műveletekben sem. A Mikkelson által "az egész háború kétségtelenül leglátványosabb puccsaként" jellemzett Heydrich a meggyőző dezinformáció ügyes alkalmazásával annyira manipulálta Sztálin paranoiáját, hogy a marsall válaszul meggyilkolta saját Vörös Hadseregének felső

vezetését. A Szovjetunió hivatásos katonai vezetőinek nagyarányú elvesztése 1940-ben a kis Finnországtól elszenvedett megalázó kudarokban, a következő évben pedig a tengelyhatalmak töretlen oroszországi sikereiben nyilvánult meg.

1941. szeptember 27-én Heydrichet a cseh terület protektorává nevezték ki. Hivatalosan azért nevezték ki, hogy rendet teremtsen ezen a zavaros, terméketlen vidéken, de titokban és elsősorban azért, hogy levadásszon egy kémhálózatot, amelyről azt gyanították, hogy a Wehrmachton belül is működik. Heydrich azzal a céllal vezette ki a csehek a feudális szláváságból, amely a középkor óta uralta őket, hogy a modern európai közösség tagjaivá tegye őket. Tervei 1942 elejére olyan gyorsan fejlődtek, hogy a csehek a legtermékenyebb, Reich-párti népekké váltak a megszállt népek közül - ez az átalakulás annál is figyelemreméltóbb, mivel alig egy évvel korábban még népük gyűlölte Németországot. Heydrich sikere abban az elhatározásában rejlett, hogy a cseh államberendezkedést ideális nemzetiszocialista állammá alakította, amelyben az emberek úgy érezték, hogy többé nem egy jelentéktelen kis országhoz tartoznak, hanem egy egyesült kontinens értékes, hozzájáruló tagjai. Nem annyira csehekként kezdtek el gondolni magukra, mint inkább olyan európaiakként, akik nemcsak a németekkel, hanem a franciákkal, skandinávokkal, magyarokkal, spanyolokkal stb. együtt küzdenek a közös létért.

Miközben Heydrich egyik kezével a cseh protektorátust fejlesztette, a másikkal a Birodalom földalatti ellenségeinek árulását és kémkedését számolta fel. Forró nyomon járt, egyik kém a másik után záratta be, aminek katasztrofális következményei lettek a brit katonai hírszerzés számára. De 1942 februárjában Heydrich megdöbbentő felfedezést tett: Paul Thuemmel, a német *Abwehr* egyik ügynöke a szövetségeseknek kémkedett. Ahelyett, hogy felszámolta volna Thuemmel, Heydrich inkább szabadon engedte, és követni hagyta. Az áruló az S.D. nyomozóit az *Abwehr* legmagasabb szintjeihez vezette, talán még Heydrich régi barátjához, Wilhelm Canarishez is.

Heydrich nem tudta, hogy Canaris milyen mély gyűlöletet táplált a nemzetiszocializmus iránt, és hogy milyen szörnyű, sőt döntő károkat okozott már Németországnak. Például 1940 nyarán Canaris, mint a Harmadik Birodalom katonai hírszerzésének vezetője, azt a parancsot kapta, hogy diplomáciai úton készítse elő az együttműködést Vichy Franciaországgal, majd Spanyolországgal, ahol Hitler Phillipe Petainnel, illetve Francisco Francóval találkozott volna. A Führer olyan fontosnak tartotta együttműködésüket, hogy személyesen akarta megszólítani őket. Nagy tisztelője volt a francia marsallnak, aki az előző év júniusában, a legsötétebb órában a legyőzött országa mellett maradt, míg Charles DeGaulle és mások, akik a háborút Németországgal kezdték, Angliába menekülve cserbenhagyták Franciaországot.

Hitler jól időzítette a találkozót. Július 3-án a Királyi Haditengerészet hajói indokolatlan, alattomos támadást indítottak az észak-afrikai kikötőkben, az algériai Oránban és Mers-el-Kebirben békésen horgonyzó francia flotta ellen. A HMS *Ark Royal* repülőgép-hordozó bombázói 6-án visszatértek, amikor a francia csatahajó, a *Dunkerque* elsüllyesztésére tett kísérletüket visszaverték, de csak azután, hogy egy brit torpedó eltalált egy mélységi töltetekkel megrakott könnyítőt, és 150 ember meghalt a legénységéből. Két nappal később a HMS *Hermes* további bombázói megtámadták a francia zászlóshajót, a *Richelieu-t* Dakarnál, és a védők ismét visszaverték őket. Churchill még szeptember végén (23-25-én) megpróbálta megragadni a francia haditengerészeti erőket Nyugat-Afrikában. A dakari helyőrség elfoglalására tett kísérlete során a franciák olyan dühösen harcoltak, hogy két brit csatahajót (HMS *Barham* és *Resolution*) súlyosan megrongáltak, és az inváziós kísérletét elküldték.

Ezek a győzelmek helyreállították a francia önbecsülést a német Wehrmacht elleni vereség után, és komoly csapást jelentettek a brit morálra, különösen a Királyi Haditengerészetnél. Az egykori harcostársaik elleni angol agresszió első két napja alatt 1297 francia tengerész vesztette életét; még többen szörnyen leforrázódtak az égő olajtengerben, hajóik elsüllyedtek vagy súlyosan megrongálódtak. Churchill azt állította, hogy a szövetségese ellen alig két hónappal korábban végrehajtott támadások célja az volt, hogy megakadályozzák a hajók német kézre kerülését. Hitlert azonban soha nem érdekelte a francia haditengerészet; nem állt szándékában a Páncélosok számára szánt értékes olajtartalékát költséges és sebezhető hadihajókra pazarolni.

Következésképpen engedélyezte, hogy a francia hajókat kizárólag francia tengerészek lássák el, sőt felfegyverezzék őket, egy különleges rendelkezés értelmében, amely szerint a németek, olaszok vagy britek által a flotta elfoglalására tett kísérletek a flotta elsüllyesztését eredményezik, mielőtt elfoglalhatnák őket. Más szóval a Führer lehetetlenné tette, hogy ő maga - vagy bárki más - ellopja a francia hajókat. Churchill tudta ezt, akárcsak a világ többi része, mert a megállapodás a világ minden nagyobb újságjában címlapsztoriként jelent meg. Bár a szövetségeseek Hitlert továbbra is megbízhatatlan hazugnak állították be, egy 1940. június 20-án a wolfsschluchti főhadiszállásán tartott titkos haditengerészeti konferencia bizonyítja, hogy Hitler elhitte, amit mondott. Raeder nagyadmirális a francia főflottával kapcsolatban jelentette: "A Führer tartózkodni kíván minden olyan intézkedéstől, amely a francia becsületet érintené".

Churchill valódi indítéka a gyáva hadművelet elrendelésére az volt, hogy bosszút álljon Franciaországon, amiért az volt szemtelen, hogy fegyverszünetet kötött az aljas náccikkal, annak ellenére, hogy az 1940-es hadjárat során elárulta a francia hadsereget a terepen, biztosítva annak vereségét (lásd alább). Churchillnek

más indítékai is voltak az agresszióra. A szövetségpárti *Marshall-Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* elismerte: "Hogy nyersen fogalmazzak, Churchill alacsony költséggel akart hatalmas csapást mérni, hogy mozgósítsa a brit nemzeti és nemzetközi közvéleményt. Ahogyan a *The Second World War* című könyvében írta: "Itt volt ez a Nagy-Britannia, amelyet oly sokan leszámoltak és számoltak ki, amelyről idegenek azt hitték, hogy a megadás szélén reszket az ellene felsorakozott hatalmas hatalom előtt, kíméletlenül lecsapott tegnapi legkedvesebb barátaira, és egy időre biztosította magának a tengerek vitathatatlan uralmát" (sic, a brit tengeri erőket visszaverték a francia védők)" (I. kötet, 229.)".

Ugyanezen forrás szerint (226, 227), amikor a királyi haditengerészet parancsnokainak, Northnak és Somerville-nek katonai akciót javasolt "legkedvesebb tegnapi barátai" ellen, azok "elborzadtak és megdöbbenek". Több mint húsz évvel később (1962-ben) Sir John H. D. Cunningham nyugalmazott flottaadmirális még mindig "megdöbbenően szégyenteljesnek; megdöbbenően ostobának"(229) nevezte Churchillnek a meglepett szövetséges fegyveres elárulásának pusztá emlékét is. Teljes körű háborút indítva--nem csupán egy semleges ország ellen, hanem egy alig nyolc héttel korábbi szövetséges ellen--Churchill valódi, első osztályú háborús büntetést követett el. Alattomos támadását követő napon a franciák megszakították diplomáciai kapcsolataikat Nagy-Britanniával, majd megtorlásul bombázógépes támadást indítottak Gibraltár ellen. Churchill visszalépett a hadüzenettől, mert ezzel Hitler megkapta volna, amit a Führer akart: katonai szövetséget a franciákkal.

A kétszínű britek iránti gyűlölet még soha nem volt ilyen nagy Franciaországban, és Hitler igyekezett kihasználni a közhangulatot azzal, hogy Petain-től szövetséget kért Anglia ellen. A közelmúlt eseményeit tekintve a marsall kötelességének érezte, hogy eleget tegyen, így a francia-német együttműködés kilátásai jónak tűntek. Franco tábornok még jobban vágyott arra, hogy beugorjon a harcba. Élvezte a lehetőséget, hogy a válság idején a Birodalom segítségére siethet, ahogyan a németek segítettek neki győzelmet aratni a spanyol polgárháborúban. Mielőtt azonban a Führer találkozott volna Petainnel és Francóval, hogy megerősítse szövetségüket, Canaris személyesen tájékoztatta őket a legszigorúbb bizalommal, mint egy öreg katona a harcostársait, hogy Németország a háború elvesztésére van ítélve, és mindkét államférfi, ha szereti a hazáját, soha nem egyezhet bele semmiféle alkuba Hitlerrel. Megdöbbenette őket ez a hír, de mivel nem mástól, mint Németország saját katonai hírszerzésének vezetőjétől jött, hajlamosak voltak hinni neki, annak ellenére, hogy Hitler akkoriban minden fronton töretlen sikersorozatot ért el.

Különösen Franco volt sebezhető az Abwehr-főnök felforgatásával szemben, mert régi, személyes barátja volt a behízelt Canarisnak, akinek az irodájában egy

nagy fénykép lógott, de nem a Führeréről, hanem a spanyol generalissimusról. Amikor Hitler meglátogatta Petain-t, a marsall, bár még mindig barátságos volt, megmagyarázhatatlanul elutasított minden együttműködési javaslatot; a hozzáállása megváltozott. Az Anglia elleni támogatásért Hitler felajánlotta, hogy újjáépíti a francia flottát, de még ez a példátlan nagylelkűség sem hatotta meg Petain-t. Egy évvel később, július elején Churchill harciassága egykori szövetségese ellen töretlen volt, amikor erőteljes inváziót indított a semleges Szíria ellen. A francia védőket legyőzték, de csak azután, hogy a briteknek mintegy 2500 áldozatot okoztak. Ez az agresszió -- a francia területek elfoglalása, francia civilek ezreinek terrortámadásokban való megölése és francia hajók elsüllyesztése nagy halálos áldozatokkal -- több mint elegendő indok volt a marsall számára, hogy hadat üzenjen Angliának. De Canaris elméjét komoly kétségek mérgezték meg a jövővel kapcsolatban, olyan bizonytalanságok, amelyek megakadályozták abban, hogy helyes döntést hozzon.

A Petainnel való kiábrándító találkozó után Hitlert a spanyol határon fekvő Hendaye-nél is visszautasította Franco, akinek Gibraltár elfoglalása biztosította volna a győzelmet a Földközi-tengeren és - elkerülhetetlenül - Észak-Afrikában. Ez volt az a hadművelet, amely a Führer fejében akkoriban a leghangsúlyosabb volt. Németország, Olaszország, Franciaország és Spanyolország szövetségét akarta, hogy a briteket kiűzzék a Földközi-tenger térségéből. A Canaris által elkövetett diplomáciai szabotázs nélkül egy ilyen szövetség kétségtelenül létrejött volna, és a háború menete gyökeresen megváltozott volna a tengelyhatalmak javára. Diplomáciai szabotázsá azonban nem ért véget Franciaországban vagy Spanyolországban. Hasonlóképpen próbálta lebeszélni az értékes olajtartalékokkal rendelkező Bulgáriát a tengelyhez való csatlakozásról, de kudarcot vallott, amikor Borisz király 1941. március 1-jén országa a Birodalommal szövetkezett. Gyáva bosszúból Canaris két évvel később megmérgeztette az uralkodót.

Mint más visszahúzódó arisztokraták, akik az árnyékban szervezkedtek saját népük ellen, Canarisnak "soha nem hiányzott a pénz ahhoz, hogy otthon kényelmes és kulturált életet éljen" (Manvell, 41) --- még az első világháború utáni legsötétebb napokban sem, amikor az elszegényedett németek milliós nagyságrendben éheztek. Egy Ruhr-vidéki nagyiparos fiaként elhatározta, hogy minden más megfontolás fölött megtartja örökölt vagyoni helyzetét. Talán volt még egy tényező, amely nemcsak érthető módon váltotta ki begyepesedett gyűlöletét a nemzetiszocializmus iránt, hanem megkülönböztette őt áruló társaitól. Canaris valószínűleg zsidó volt. Legközelebbi barátai körében titokzatos módon "a kis levantei" (Manvell, 39) néven ismerték, ősei nem Németországban, hanem Lombardiában gyökereztek, ahol a zsidók az olasz reneszánsz óta virágzó kereskedőközösséget működtettek. Egy meg nem erősített jelentés (Britton, 26)

lábjegyzetben említi, hogy "Wilhelm Canaris" valójában Moses Meyerbeer néven született. Manvell és Fraenkel aláhúzzák lehetséges nem árja származását azzal, hogy Canarisnak "még azt is sikerült (hamis papírokkal) elérnie, hogy zsidókat vezessen be az *Abwehrbe*, olyan embereket, mint Simon és Bloch ezredesek" (140). Ha zsidók irányítják a saját katonai hírszerzését, Hitler aligha várhatta volna el, hogy megnyerje a háborút.

1942 tavaszára Heydrich kezdte Canarist (vagy Meyerbeert?) a Harmadik Birodalom legveszélyesebb árulójaként azonosítani. *Az SD* tisztje, Walter Schellenberg szerint Heydrich "valójában biztos volt abban, hogy Canaris elárulta a nyugati támadás időpontját, de ennek ellenére még nem akart ellene eljárni. Várni akart és további bizonyítékokat gyűjteni. Ne hagyja magát elaltatni tőle - figyelmeztette Heydrich. Eljön azonban a nap, amikor Canaris megbűnhődik mindazért a kárért, amit a rendszernek okozott" (Schellenberg, 405-6). Tény, hogy Canaris nemcsak a briteket tájékoztatta Németország Franciaország elleni előrenyomulásáról, hanem kétszer is figyelmeztette őket a Szovjetunió elleni közelgő támadásra (Manvell, 150).

Canaris végre kezdett körültekintő lenni a Wehrmacht hűséges elemei között. Wilhelm Keitel tábornagy "még meg is dorgálta őt a szüntelen figyelmeztetésekért, amelyeket a katonai hírszerzés vezetőjeként kötelességének tartott" (Manvell és Fraenkel, 150). Heydrich pedig kezdett közeledni az *Abwehr* árulójához. "Most vettem észre először a belső fáradtság jeleit Canarisban" - emlékezett vissza Schellenberg. "Elfáradt a folyamatos belharcban. Heydrich jéghideg taktikája az elmúlt hónapokban kezdte kifejteni hatását. Bizonytalanságot és nyugtalanságot érzett, és - legalábbis én úgy gondoltam - valami olyasmit, mintha fizikai félelmet érzett volna Heydrichtől" (Schellenberg, 406). Schellenberg benyomását Canaris egyik korai életrajzírója is megerősítette; a köpenyes admirális "őszintén szólva halálra rémült Heydrichtől, akit egyszer "a legokosabb vadállatnak" nevezett. Bár Hitlerrel szemben soha nem tűnt idegesnek, bármilyen nehéz körülmények között is volt, egy Heydrichtől érkező telefonhívás egész nap zavarta" (Abshagen, 202).

A pánikba esett Canaris tájékoztatta a briteket, hogy ha Heydrichet nem likvidálják azonnal, akkor néhány hét múlva elveszítik minden kapcsolatukat Németországon belül. Egy tisztességes küzdelemben a németek mindig is győztek és győzni is fognak, amíg a végső győzelem el nem éri őket. A szövetségesek egyetlen reménye a túlélésre a kémkedés volt. Heydrich cseh kirakatrendszere ugyancsak végső megfontolás tárgyává vált, hogy végrehajtsák az összes megszállt területen, ahol a német hadsereg nehézkezü arisztokratái voltak az illetékesek. Mikkelson szerint Heydrich "nem kevesebbet várt, mint hogy Franciaország és valószínűleg az összes terület nem hatékony és korrupt hadseregigazgatását felváltja. A

szövetséges vezetők Moszkvában és Londonban megrémültek. Mi lenne, ha Heydrich és az SS átvenné az összes területet, és egy szuper SS-államban egyesült franciák, belgák, hollandok, dánok, norvégok, lengyelek, szlávok, ukránok és fehéroroszk tízmillióinak hatékony együttműködését venné igénybe? A háborút el lehetne veszíteni! Világos, hogy Heydrich volt a Harmadik Birodalom legveszélyesebb embere, és mindenáron meg kell semmisíteni."

A helyzet súlyosságától megijedve Churchill elrendelte, hogy néhány kitelepített cseh merénylőt ejtsenek ejtőernyővel Prága közelébe. Május 27-én reggel megtámadták a nyitott, őrizetlen autót, amelyben Heydrich ült. Kézigránátjuk a vezetőülésen robbant fel, halálosan megsebesítve őt. Néhány napig fájdalmasan feküdt, majd 1942. június 4-én hajnali fél ötkor elhunyt. Gyilkossága nyomán Rommel *Afrika Korpsát* súlyos vereség érte El Alameinnél, majd alig néhány héttel később a 6. hadsereg 22 hadosztályának 330 000 fős 330 000 fős hadseregének bekerítése Sztálingrádnál -- a második világháború két legdöntőbb csatája. Churchill és Sztálin mindkét esetben ismerte a németek haditerveit, mielőtt azok a harctérre léptek volna.

Valószínűleg semmi sem jelképezte szemléletesebben a Heydrich halálával elért fordulópontot, mint a tengeri háború: Meggyilkolásának pillanata jelentette a német tengeralattjáró-hadjárat abszolút csúcspontját, amikor 190 szövetséges hajót süllyesztettek el, ami a legnagyobb szám, amit a tengeralattjárók valaha is elértek. Már a következő hónaptól kezdve sikereik csökkentek. Nem volt véletlen, hogy a tengelyhatalmak a meggyilkolásig győztek, de utána folyamatosan veszíteni kezdtek.

Heydrich talán már csak napok választottak el attól, hogy letartóztassa Canarist és bezárja a zsidók által uralt *Abwehr-t*, ami elkerülhetetlenül végzetes következményekkel járt volna a vezérkar összes összeesküvőjére nézve. De a merényletet követően a Gestapo nyomozóit egy Németországon belüli, *Die rote Kapelle* ("A vörös zenekar") néven ismert, látszólag sürgetőbb kémkör terelte el a figyelmét. Ezt a kommunista zsidó Leopold Trepper hozta létre és működtette, aki a háború után Izraelbe emigrált. Akárcsak az *Abwehrben* és a vezérkarban dolgozó társaik, Trepper árulói is felsőbb osztálybeli dilettánsok voltak, köztük egy amerikai zsidó nő és "egy elszegényedett porosz arisztokrata" (Manvell, 166). Ez a lázadó csőcselék, amelyet még egymás között is "kommunista arisztokrácia" néven ismertek, élvezte azt is, amit intellektuálisan divatosnak tartottak a szovjet típusú marxizmussal való kacérkodást, hogy megkülönböztessék magukat a vulgáris náciaktól.

Trepper segítségével (10 000 márka, mobil nyomdagépek és több rádióadó) mégis létrehoztak "egy olyan szervezetet a hírszerző munkára és a politikai propaganda előmozdítására, amely jelentős mértékben veszélyeztette a náci háborús gé-

pezetet" (Manvell, 166). A Vörös Zenekar ügynököket helyezett el a Luftwaffe vezérkarában, a Külföldi Rádiók Ellenőrző Szolgálatában, sőt magában a német kormányban is. Bár Trepper *Vörös Zenekarát* végül a Gestapo és az S.D. felszámolta, üldözése és felszámolása elterelte a figyelmet az Abwehrről és a hadseregről.

Eközben a kémelhárítás nyomozói nem tudták elhinni, hogy Németország saját katonai hírszerzése az árulók keltetője. A Heydrich meggyilkolását követő években Canaris ismét Németország leghalálosabb rákfénjeként tevékenykedett, mígnem 1944. július 20-án a Hitler elleni sikertelen merénylet során lelepleződött. Nyolc hónappal később "a kis levantei" meztelenül halt meg az akasztófán. Túl későn! Addigra ő és áruló társai a vezérkarban már mindennel ellátták a szövetségeseket, ami a háború megnyeréséhez szükséges volt. Hitler olyan volt, mint egy vak bokszo, aki túlerőben lévő ellenfelekkel küzd, akik minden egyes lépést jóval azelőtt tudtak, hogy ő megtette volna.

Ahogy Mikkelson írja: "A szövetséges vezetők Londonban és Moszkvában pontosan tudták, hogy mi forog kockán. Reinhard Heydrich **SS-Obergruppenführer** meggyilkolása garantálta, hogy a Harmadik Birodalmat a szövetségesek túlerővel rendelkező harapófogójában szétzúzzák".

NS KAMPFRUF
KAMPFGRUPPE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 104
Copyright 1975
19. April 2017 (2.04)

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder als je mehr in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abraham von Staunton, Vertriebung, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgerottet, das Kern der gesamten Idee unserer heldenhaften Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker sind bereit, um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Gefahr des hochgradigen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Ein unermesslich großer Teil der Welt, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (?) – in begrenzter Weise Mord und Entmenschung, Überforderung und Kastenverteilung.

Ob "Jude" oder "Gipsi", ob in Weltkrieg oder in Braunkampfbild, ob als Propagandamittel, hinfällig oder auf einem Schlachtfeld, andere Art. Jeder Nationalsozialist ist unser Führer!

Hilf Hitler!
Gottfried Lauch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

ÚJ REND
www.nsdapao.org
#1005
19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Frontjelentés
Interjú Mollyval**

Harmadik rész

NSK: A jelenlegi projektjeid nyilvánvalóan filozófiai és művészeti vonatkozásúak.

Kérem, írja le, hogyan vélekedik az ilyen témáknak a politikában betöltött hatásáról.

Molly: Adolf Hitler és az Emberiség Hadseregére
(www.mourningthecent.com/truth.htm) koncentrációk. Most 21 oldalról tartok, és még nagyon sok tennivalóm van. A második világháború tanulmányozása az információk abszolút átkutatója. Az ember információit keres egy dologról, és talál meg két dolgot, amit kutatói kell. Kicsit olyan érzés, mintha régész lennél, aki feltárja az eltemetett múltat. Egy olyan múltat, amelyet inkább nem szeretnénk felkutatni. Ismét az internetnek.

the NEW ORDER
Number 179 (2022)
Founded 1975
April 26, 2022 (2.04)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other society-aware Europeans and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. This means we non-White immigrants, culture, tradition, and everything.

Whether "Jude" or "Gipsi", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottfried Lauch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

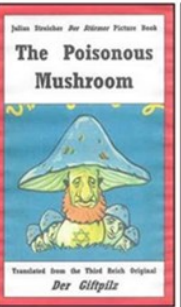
Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!

